

Qui ha guanyat?

Quan llegiu aquest article ja hauran passat les eleccions municipals, i també autonòmiques en alguns indrets de l'Estat espanyol, i la pregunta tindrà poc secret, encara que, com acostuma a passar, l'endemà d'una jornada electoral són molts els que s'atribueixen la victòria malgrat les xifres diguin el contrari. Altra cosa és que se sàpiga qui serà l'alcalde o alcaldessa, perquè tot fa pensar que en molts casos no serà fàcil lligar els pactes que permetin configurar un govern. El panorama polític és ben complex i no hi manquen raons, però alhora ben interessant perquè sotragueja unes dinàmiques que sovint ens han portat on no volíem anar i ara hi ha una oportunitat per esmenar-ho.

Per legítim que sigui, el problema es planteja quan la resposta a la pregunta es continua fent només en els termes de "els meus o els teus", d'aquest partit o de l'altre. La necessària diversitat d'opcions justifica la resposta, però la manca de referència al conjunt de la població és el que ens hauria de preocupar perquè l'elecció és el mitjà però l'objectiu final de la democràcia no s'hauria d'acabar en qui governa sinó en com es millora la qualitat de vida del conjunt dels ciutadans, en com es vetlla per tot el poble.

Una bona part dels discursos dels partits tradicionals són els eslògans de sempre i alguns són buits o simplement fets a la contra d'altres, mentre que en el cas dels nous aprofiten la conjuntura per fer grans proclames que satisfan l'orella dels qui els escolten, però molt sovint sense cap versemblança, sense poder aguantar una anàlisi rigorosa de la realitat. És evident que es parteix de principis i visions diferents, i això és el gran actiu del sistema democràtic, però és lamentable la incapacitat de valorar els elements positius de l'altre per sumar-los amb els propis a l'hora de governar en benefici de la globalitat, al marge del protagonisme personal i partidista.

Hi ha qui creu, com ho teoritzà Karl Marx a mitjan segle XIX, que l'única forma d'interpretar l'evolució

de la societat, de la història, és a partir del conflicte, de la lluita de classes deia el pensador alemany. Tot i que no li faltava una part de raó, els temps també han demostrat que tant en el sistema capitalista com en el comunista la realitat és bastant més complexa, que cal considerar altres factors, i que de la simple imposició d'uns sobre altres no se'n desprèn la humanització del nostre món.

Algú pot pensar que creure encara en la capacitat d'enraonar, de disposar-se a escoltar i entendre les raons de l'altre, de contrastar-les amb les pròpies, d'actuar sense comptar en el benefici propi ni en la venjança personal o de grup, és una simple ingenuïtat, un bonisme que no porta enlloc i que la realitat diària en dóna massa proves. Però la situació de crisi política, econòmica, social i de valors en la que vivim ens obliga a replantejar-nos allò que ja discutien els filòsofs europeus dels segles XVII i XVIII, Hobbes i Rousseau entre d'altres, si els humans eren dolents per naturalesa o si era l'organització social la que els hi feia tornar, debat del qual en va sortir una nova consideració del poder: la sobirania està en el poble i és aquest el que la cedeix pactadament, amb condicions, als governants que són els que han d'assegurar la pau. Així, més que preguntar-se sobre qui ha guanyat potser caldria fer-ho sobre al servei de qui estan.

Jaume Dantí i Riu

PAPERERIA - MERCERIA
QUIOSC - LLIBRERIA
ARTICLES DE REGAL

CAN FERRER

Crta. Barcelona, 100 (Santa Eulàlia de Ronçana)
93 844 64 17 - 620 06 58 09
canferrer@hotmail.com
www.facebook.com/canferrerser